

YRSA

SECRET

SECRET

SECRET

Poprava

Za utajené zločiny zaplatí krví

Na lávových polích nedaleko Reykjavíku je na místě bývalého popraviště nalezen oběšený muž. Co na první pohled vypadá jako sebevražda, se však ukáže být něčím mnohem zlověstnějším – oběšený má přímo uprostřed hrudi zaražený hřeb. Je jasné, že policejní tým včetně Huldara má na stole další vraždu.

Mezitím vyzvedává dětská psycholožka Freyja v luxusním bytě ve městě na žádost sociální služby odložené čtyřleté dítě. Znepokojivé je, že chlapec Siggí zná jen své křestní jméno a jeho rodiče jsou neznámí. Ještě znepokojivější je ale skutečnost, že byt patří muži popravenému v noci na Šibeničním vrchu.

Zatímco Huldar s týmem policistů sleduje vrahovy stopy, Freyja se pokouší rozklíčovat záhadu kolem Siggího. Z obrázků, které si chlapec kreslí, je jasné, že se musel stát svědkem něčeho, z čeho tuhne krev v žilách. A nejen jeho rodičům zřejmě hrozí smrtelné nebezpečí.

Času rozhodně není nazbyt.

„Yrsa Sigurdardóttir nemusí dokazovat, že umí psát – toho jsou si podle mě vědomi všichni, kteří od ní už něco četli.“

– Kultura21.cz

Yrsa Sigurðardóttir

POPRAVA

V METAFOŘE DOSUD VYŠLO:

Poslední rituál
Mrazivé světlo
Žhavý hrob
Led v žilách
Ohnivý anděl
Plavba smrti
Pamatuji si vás všechny
DNA
Černá díra
Katarze

SÉRIE FREYJA & HULDAR

YRSA

STETT

SNID

ÓLFR

Poprava

Přeložila Hana Sichingerová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní a jakákoliv případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, je zcela náhodná.

Copyright © Yrsa Sigurðardóttir 2017

First published with the title *Gatid* in 2017 by Veröld Publishing, Reykjavík

Published in English with the title *Gallows Rock* in 2020 by Hodder & Stoughton, London

Published by arrangements with Salomonsson Agency

English translation copyright © Victoria Cribb

Translation © Hana Sichingerová, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-527-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-526-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-081-9 (print)

Tuto knihu věnuji Traplord\$

Yrsa

Průvodce výslovností jmen hlavních postav:

Baldur – baltyr (baltür)

Didrik – didrik

Einar – ejnar

Erla – ertla

Fanney – fanaj

Freyja – freija

Geir – gajr

Gudlaugur – gydleigyr (güdleigür)

Gunnar – gúnar

Hallbera – hadlbaira

Heidrún – hajdrún

Helgi – helgí

Huldar – hyltar (hültar)

Jóel – jouel

Leifur – leivyvyr (lejvür)

Lína – lína

Maren – máren

Margeir – markeir

Sigrún – sikrún

Sigurlaug Lára – sigyrleik laura

Thórdur – fourdyr

Thormar – formar

Tómas – toumas

Ugla – úgla

1. KAPITOLA

NEDĚLE

Křupání pneumatik na šterku. Pak prudké škubnutí, jak auto nečekaně zastavilo a smýklo Helgim na zadním sedadle, až se tvář odřel o hrubou zapáchající tkaninu. To nemohlo být jeho auto. Pomalu otevřel jedno oko a zjistil, že je tma. Řidič vzápětí rozsvítil světlo na stropě a Helgi uviděl nepořádek na podlaze: zmačkané plechovky od pití, prázdné pytlíky od brambůrků, použité ubrousky, dvě zlomené cigarety a obal od párku v rohlíku. Poslední dobou jsou taxíky opravdu nechutné. Ale možná to nebylo taxi. Nesvezl ho někdo? Nenasedl v centru k někomu do auta? Nebylo by to poprvé, kdy Helgi udělal v opilosti něco, co by ho ve střízlivém stavu ani nenapadlo.

Myslet bolelo. Hlavou mu projela ostrá bolest, žaludek se zlověstně zhoupal a v následující minutě už dávil. Vyzvracel se na sedadlo, protože posadit se bylo nad jeho síly. Soudě podle zápachu to nebylo poprvé. Bože, co to *piš*? Obvykle se vyhýbal dryákům, po kterých by mohl skončit v tomhle stavu. Ale určitě za to mohl alkohol. Ten pocit otupělosti a zmatenosti znal až moc dobře, jen se takhle nezřídil už roky.

Když přišla další dávivá křeč, Helgimu se nějakým zázrakem podařilo posunout hlavu na okraj sedadla a nakyslý obsah žaludku vyvrhl na podlahu. Výsledný nepořádek na hromadě odpadků byl tak odpudivý, až raději zavřel oči. Z předního sedadla zaznělo zaúpění a následovala smršť hlasitých nadávek. I v podroušeném stavu Helgi pochopil, čeho se týkají. Nikdo nestojí o poblité auto.

Dveře u řidiče zaskřípaly a otevřely se, pak se hlasitě zabouchly a nadávky utichly. Světlo na stropě zhaslo a auto se znovu ponořilo do tmy. Potom na šterku zašustily kroky, dveře u Helgiho se rozletěly dokořán a dovnitř se nahrnul čerstvý vzduch. Žaludek se trochu zklidnil a s tím částečně přešla i bolest hlavy. Byla to nepopsatelná úleva, ale moc dlouho si ji neužil. Někdo ho hrubě popadl za rameno a zatáhl za něj. Helgi hodlal protestovat, že takhle se s ním nesmí zacházet, ale nedokázal ze sebe vypravit ani slovo. Jako by mu někdo odřízl nervy, které spojují mozek a jazyk.

Jeho zmatené myšlenky přerušil rozzlobený hlas, který mu nařídil, ať vystoupí z auta. Řidič se ho asi chtěl zbavit, protože zvracel. Helgi ho k vlastnímu úžasu poslechl. Nechtěl se zvednout, ale končetiny a svaly fungovaly nějak nezávisle na jeho vůli. Muž mu trochu pomohl a Helgi stál venku před autem. Zhluboka se nadechl. Svěží vzduch tady působil ještě životodárněji. Byl úplněk, nebe jasné a vzduch se ani nepohnul, jako by svět zamrzl ve stavu naprosté nehybnosti. Zaklonil hlavu, aby se pokochal noční oblohou, ale ztratil rovnováhu a znovu ho uchopila hrubá ruka. Helgi byl za pomoc vděčný: šterk pod nohama vypadal nebezpečně ostře.

Když se konečně přestal potácet a dokázal stát víceméně vzpřímeně, ucítil štouchnutí do zad a dostal povel, aby šel. Helgi znovu bez přemýšlení poslechl. Udivilo ho, že mu ten muž nespílá, jak mu zasvinil auto. Celé to bylo dost divné, ale nebyl schopný uspořádat si myšlenky natolik, aby chápal, co se děje. Možná se ocítl uprostřed jednoho z těch snů, ze kterých se probudí s hlasitým křikem právě ve chvíli, kdy se chystá spadnout z útesu.

Štěrka pod nohama místy mizel pod travnatými ovčími stezkami, které se proplétaly nezaměnitelně rozeklaným terénem lávových polí. Helgi ostril pohled na zem před sebou; na zmrzlou trávu, pobledlou v měsíčním světle. Víc pro to, aby se udržel na nohou, udělat nemohl. Klopýtal a muže měl v patách. Pokaždé když Helgi zamířil špatným směrem nebo se zastavil, protože ztratil rovnováhu, usměrnila ho mužova ruka. Rád by mu řekl, že nezdržuje naschvál, ale jazyk měl tak ztěžklý a zdřevěnělý, že nedokázal zformulovat jediné slovo.

Cesta vedla chvíli do kopce a pak zase dolů přes několik travnatých dolíků, které se otevřely v lávovém poli; nádherná místa pro letní pikniky teď působila nevábne a bezútesně. Helgi měl dojem, že poznává okolí, proto zvedl hlavu a popleteně se rozhlédl. Nedaleko odtud lávové pole končilo a začínalo moře: ve tmě bylo úplně černé kromě vlnek, na nichž se třpytil měsíc. Ten pohled mu připomněl vzpomínku z dětství, jak šel se svým dědečkem po podobném pobřeží – možná dokonce po tom samém. Nechtěně vyplašili dvě kajky, které před nimi zděšeně ulétly. Dědeček došel k místu, kde ptáci seděli, a našel dvě namodralá vajíčka spočívající v měk-

ce vystlaném hnědém hnízdu. Helgi si k němu dřep l na bobek a sáhl do hnízda prstem. Peří mu připadalo stejně nehmotné jako vzduch. Když se zase zvedl, dědeček ukázal na racky, kteří se kolem nich slétali v širokém kruhu. Byli daleko, takže jejich útok nebyl na první pohled jasný, ale přece jen se blížili. Když mu dědeček řekl, co chystají, Helgi po nich chtěl házet kameny.

Bylo to děsivé dilema a bohužel byl už tak velký, že ho chápal. Kdyby zůstali stát tam, kde byli, rackové by si netroufli se přiblížit. Jenže to ani kajčí rodiče. Vajíčka by vystydla a zárodky v nich umřely. Na druhou stranu, kdyby se s dědečkem sebrali a odešli, kajky by se nakonec vrátily, ale hrozilo, že na nechráněné hnízdo stihnou zaútočit rackové. Nakonec se Helgiho dědeček rozhodl, že půjdou dál, a tak odešli, téměř odcouvali, a doufali, že se kajky přirůtí, aby ochránily vajíčka. Ale až do chvíle, než se jim hnízdo ztratilo z očí, po nich nebylo ani vidu, ani slechu. Helgi se nikdy nedozvěděl, jak to dopadlo.

Nicméně teď byla zima a žádná vajíčka tu nebyla. Ani kajčí peří. Všechno bylo sesbíráno, vyčištěno, nacrpano do peřin a prodáno bohatým cizincům.

Další tvrdé dlobnutí do zad Helgiho upozornilo na skutečnost, že se zasníl, a tak se zase pomalu vydal po klikaté stezce vedoucí nahoru po srázu. Krátce nato dostal příkaz, aby se zastavil.

Když odtrhl oči od země, v otupělém úžasu zůstal zírat na vysoký skalní útvar, rozvětvený na dvě poloviny, které trčely do výše jako výjev z *Pána prstenů*. Spojoval je těžký trám, který byl mezi nimi položený jako můstek. Zavedl ho sen do Mordoru? Než stihl jeho opilý mozek dospět k nějakému závěru, ucítil další pošouchnutí, tentokrát

směrem k jedné z věží skalního útvaru. Pokrývala ji tráva z loňského léta, která mu dost usnadnila výstup nahoru. Podle mužových rozkazů se Helgi nahoře zastavil a pak vyšplhal na úzký můstek přemostující průrvu mezi dvěma lávovými věžemi. Tam zůstal stát a upřel pohled na měsícem zalité moře, které za bezvětrí působilo klamným dojmem klidu a nevinnosti.

Helgi nebezpečně zakolísal a uvědomil si, že dřív nebo později spadne. Kupodivu ho ta myšlenka nevyděšila. Koneckonců zem nebyla tak daleko, a kromě toho snil, nebo ne? Nicméně propasti v jeho snech bývaly bezedné: obvykle neviděl dolů na travnatou prohlubeň obklopenou rozeklanou lávou.

Ruka teď otočila Helgiho čelem ke svému majiteli, který vylezl nahoru za ním. Spodní polovinu mužovy tváře zakrývala šála. Viděl jenom jeho oči, přimhouřené ve výrazu takové nenávisti, že sebou Helgi cuknul. Jeho pozornost upoutal nějaký nástroj, černý s další světlejší barvou – snad žlutou – v mužově pravé ruce. Levou chytil muž Helgiho za kabát, přitáhl si ho a začal mu rozepínat knoflíčky. Potom z kapsy vytáhl list bílého papíru a přiložil ho Helgimu na hrud. Helgi napínal oči, ale písmena byla vzhůru nohama. Měsíc jasně svítil, a kdyby Helgiho mozek nebyl tak omámený, možná by je dokázal rozluštit. Soustředil se tak silně, že se mlha v jeho hlavě na okamžik rozestoupila a pochopil, že mu někdo dává nějaký papír a nutí ho, aby jej podepsal. Ale byl už hodně popsáný... Dokázal ho bez potíží přečíst, ale to, co na něm stálo, bylo dost šokující. V dobrém, nebo ve špatném smyslu? Mlha se zase usadila a už se nedokázal soustředit.

Nástroj se mu mihl před očima a přitiskl se k papíru na jeho hrudi. Helgi se zmateně zamračil a čekal. Necítil strach, jen zvědavost. Tenhle nástroj neznal – sám žádné nářadí nevladl. K čemu asi je?

Helgi sledoval, jak mužovy prsty svírají rukojeť, a potom se tichem rozlehlo hlasité třesknutí. Ucítil v prsou příšernou bolest, která ho na moment úplně ochromila. Málem slétl po zádech z výčnělku, ale ruka ho zase zachytila. Navzdory šířivé bolesti se mu ulevilo. Pokud mu ten muž zabránil v pádu, nechce mu vážně ublížit.

Něco mu sklouzlo přes hlavu, a když se znovu podíval dolů, uviděl tlustý provaz, který ležel na jeho bolestivě pulzujících prsou jako neforemný náhrdelník. Možná se jeho společník začal trochu opožděně strachovat o jeho bezpečnost: když bude přivázaný ke skále, nebude koneckonců moci spadnout. Ale když se mu provaz stáhl kolem krku, chtěl Helgi upozornit muže, že to není dobrý nápad – větší smysl by dávalo, kdyby ho měl uvázaný okolo hrudníku. Jenže měl tak nateklý a těžký jazyk, že nedokázal vyslovit vůbec nic, a bolest v prsou mu ztěžovala dýchání.

A stejně na tom nezáleželo. Byl to jen sen. Musel to být sen. Jestli spadne, poletí. Každou chvíli se probudí a bolest i pocit neskutečna zmizí.

Jeho společník mu začal nadávat a Helgi mezitím upřel pohled na moře a uvědomil si, že klidnou hladinu zčeřily vlny. Na protější straně zátoky rozeznal známé bílé budovy s tmavými střechami: prezidentské sídlo v Bessastadiru. Tohle byl zcela určitě sen. Jeho popletenému mozku se vybavilo něco, co se pojilo právě k tomuto pobřeží, ale rychle tu myšlenku zapudil, protože se lekl, že bude zno-

vu zvracet. Vrátil se do přítomnosti a znovu ho ohromilo, jakou krásou je obklopený, a uvědomil si, že muž za ním mu nepřestal spílat.

Helgi ho moc nevnímal. Vyhlídka byla tak uklidňující, až se mu zdálo, že i bolest v prsou polevuje. Posunul pohled od prezidentského sídla k zátocce. Jeho pozornost plně upoutaly vlny třpytící se na černé mořské hladině. Daleko na obzoru visel přes oblohu mrak podobný těžké černé stuze. Uvědomil si, že na okamžik usnul, což bylo zvláštní vzhledem k tomu, že ve skutečnosti spal.

Probralo ho štouchnutí, tentokrát do zadku. Bylo poslední. Helgi sklouzl z okraje můstku a propadl se na několik krátkých vteřin do vzduchu, než jeho pád přerušilo silné škubnutí provazu. Létat by stejně nemohl. Tohle nebyl sen.

2. KAPITOLA

Tělo se zhouplo ve větru a opsalo půlkruh nejprve na jednu a potom na druhou stranu. Huldar odvrátil oči, když se zase ukázal modrý obličej s děsivě černým vyplazeným jazykem. Hlavu měl muž svěšenou k hrudi, jako by se díval na své nohy a divil se, kde ztratil jednu botu. Zmíněná bota ležela uschovaná v plastovém pytli v dodávce forenzních techniků a čekala na analýzu, třebaže nikdo nepředpokládal, že by mohla nějak osvětlit příčinu této smutné sebevraždy. Nicméně policie při sběru materiálu dodržovala standardní procedury, i když nakládání s botou bylo tentokrát v podstatě to jediné, co proběhlo podle předpisů.

Huldar se otočil od mrtvého muže a rozhlédl se po rozeklaném terénu Gálgahraunu. Lávový tok se zformoval před mnoha tisíci lety, dávno předtím, než na Island vkročila lidská noha, a zemi ještě vládla polární liška. Huldar tady několikrát absolvoval policejní výcviková školení, během nichž se stručně seznámil s historií lávových polí. Jejich neobyčejně drsný rozeklaný vzhled měla na svědomí láva, která se valila přes močály u po-

břeží, přivedla bahno k varu a zpola ztuhlé pláty lávy začaly vybuchovat. Vznikly pukliny, krátery, kamenné věže a nekonečná džungle výstupků a hrbolů, kam se člověk podíval. Ani mechový koberec, který v průběhu staletí porostl lávový proud, nedokázal drsný vzhled krajiny zjemnit. Byla bezútěšná a zneklidňující.

„Divný místo na to, aby se tu člověk chtěl oběsit, nemyslíš?“ poznamenal Huldar a podíval se na kolegu Gudlaugura.

„O nic podivnější než kterékoliv jiné.“ Gudlaugur stále ještě zíral na muže visícího na oprátce. „Aspoň si mohl být jistý, že ho nenajde nikdo z jeho blízkých. Podle mě to vysvětluje, proč si vybral tohle místo.“

„Možná.“ Huldara to nepřesvědčilo. Celá operace by vyžadovala neobyčejné úsilí. Bylo to zatraceně daleko od silnice a trám, který posloužil jako šibenice, musel vážit, podle odhadu jeho školeného oka truhláře, tak tunu. Huldar by v posledních minutách svého života dělal raději tisíce jiných věcí, než se tahal s těžkým trámem přes lávová pole. Ale s Gudlaugurem se o své pochyby nepodělil. Zdálo se, že se mladík do dnešního nedělního rána probral s pořádnou kocovinou: zarudlé oči, neučesané vlasy, cumlání jednoho lékořicového bonbonu Ópal za druhým. Nebyl v takovém stavu, aby při té vzácné příležitosti, kdy vůbec otevřel pusu, dokázal čelit nesouhlasu.

Huldar se otočil zase zpátky ke dvěma skalním věžím, které trčely z lávového pole a svíraly mezi sebou hlubokou průrvu, a pozoroval kolegy lámající si hlavu nad tím, jak oběšence dostanou dolů. Provaz byl uvázaný na trámu a bylo jasné, že jakýkoliv pokus o jeho uříz-

nutí skončí pádem těla, při kterém hrozilo, že se roztrhne o ostré kameny. Pochopitelně by tělo raději dostali dolů nepoškozené. Erla stála přímo pod oběšencem, gestikulovala nahoru a přitom volala na policisty, kteří vylezli na skalní útvar z druhé strany. Snažili se plnit její povely, ale jedna věc byla vydat povel, když stojíte dole na zemi, a druhá ho splnit, zatímco nejistě vrávoráte na úzkém trámu. Vypadalo to, že Erle každou chvíli dojde trpělivost a pustí se nahoru, aby jim předvedla, jak to mají udělat. Po tak nesmyslném cvičení by nakonec byla ještě podrážděnější než teď.

Trám varovně zapraštel a zasténal, když se po něm jeden policista začal plazit po bříše. Nebylo jasné, čeho tím chce dosáhnout: pokud by chtěl vytáhnout tělo nahoru a potom se i s ním bezpečně vrátit, musel by vynaložit nadlidskou sílu. Ale hlasité protesty trámu zhatily jeho plán a zahnal ho na rychlý ústup. Erla nedokázala skrýt zklamání a vztekla si vzdychla. Musel to být její nápad.

„Nebylo by lepší půjčit si od hasičů plachtu? Takovou tu, co do ní chytají lidi, když skáčou z hořícího domu? Když ji rozprostřeme dole pod tělem, nemělo by se mu nic stát.“

Huldar musel skrýt úsměv, než otočil hlavu. Hlas patřil Líně, mladé ženě z akureyrijské univerzity, která k nim přišla na stáž. Na kriminálním oddělení se ocitla jako první z mnoha studentů nového policejního oboru, a i když to nikdo z týmu nevyslovil nahlas, většina byla dost skeptická. Jejich předsudky pramenily částečně z nevysloveného strachu, co by se stalo, kdyby se každý nový rekrut oháněl čerstvým diplomem. Skončili by ostatní zase zpátky v uniformách? Šlapali by ulice mezi